

NE –AM ÎNTÂLNIT

Ne-am întâlnit, ca două unde în eter,
Cu sacii de poveri, în spate, grei.
Visam la vechi trăiri, la efemer,
Eram în adevăruri sfinți, sau doar atei.

Ne-am întâlnit pe site-uri de speranță,
Și ne-am iubit ca orbii, fără web sau stil,
Aveam timp berechet și mintea în vacanță
Și doar cu-o vorbe goale mă făceam util.

Ne-am întâlnit și-n vers am pus iubirea,
Ne cunoșteam, dar nu ne cunoșteam deloc.
Trăiam visând și căutam mereu trăirea,
Și ne-amăgeam că vom avea noroc.

Ne-am întâlnit, dar poate mult mai bine
Stăteam cumiști, cu pași făcuți pe loc,
N-aș fi sperat și nu-mi era rușine,
Că victimă aș fi, dar... făr' a fi deloc. Nick .

SERENITATE

Sunt șoapta pârâului clipocind printre stânci,
Un simplu om înotând, prin noianul de gânduri adânci.

Sunt aurul holdei de grâu, stropită cu maci,
Sunt glasul conștiinței, ce-ndeamnă să taci.

Sunt arșița verii-ostoită de ploi,
Sunt șoapta ce-auzi, povestind despre noi.

Sunt drumul de coastă străbătut doar în doi,
Sunt un pas șovăielnic, ce-ar duce spre noi.

Sunt frunza ce cântă al crengilor rod,
Sunt raza de soare, ramașă zălog.

Sunt marmura iernii, troiene ningând,
Sunt unda suavă-n izvor îngânând.

Sunt lacrima cerului pe obraz de câmpie,
Sunt doar un vers, într-o poezie. Flora.

WISE

Pe malul unui lac, de-o frumusețe rară,
Înlănțuit de munții, ce oglindesc splendori,
Ai apărut din vremuri, spre seară-n miez de vară
Înconjurat de taine, pe drumul plin de flori.

M-ai fermecat cu vraja cuvintelor duioase
Și ai făcut să freamăt, obraznic în dorinți,
Ai împletit cununa, din flori de câmp, frumoase,
Și foc ai pus în suflet, cu buzele fierbinți.

Flămândă de speranțe, am cercetat privirea,
Găsind în ei albastrul, mai pur ca-n vechiul lac
Și-am strâns comori de teamă, ce a păzit iubirea,
Călăuzindu-mi pașii ca la-nceput, cu-abac.

Dar câte nu făcurăm, când jocul e ca mierea,
Am răscolit invidii și-n jur aveau toți pică,
Dar am rămas cu gustul, amar precum e fierea,
Când vocea îmi șoptise:... trezește-te bunică. Nick.

MI-E DOR NESPUS

Mi-e dor nespus,
De seri târzii,
Când stele număram,
Când alergam ca doi copii,
Sau când ne sărutam.

Mi-e dor nebun,
De stropii grei,
Ce-adezea ne udau,
De-al ploii calde, cântec blând,
De noi, când ne iubeam.

Mi-e dor târziu,
De ce-a fost ieri,
Când te-așteptam cântând,
Când răspundeai cu-n vers de dor,
Iar eu citeam zâmbind. Flora.

RUGĂMINTEA MICULUI ORFAN

Mai spune-mi o dată povestea cu zmei, cu Rosu și Verde-mpărat,
Sau basmul cu zâna ce zboară prin nori în mândrul rădvan fermecat,
Mai roagă-l pe Bunul de sus, când adorm, să cresc sănătos și voinic,
Și fă-mă voios, cu-o vorbă de-alint atunci când mă plâng din nimic.

Sărută-mi obrajii și fruntea-n sudori, atunci când în boală mă zbat,
Și strânge-mă-n brațe când, plină de griji, veghezi nopți în șir lângă pat,
Fii mândră când știu poezii pe de rost și spune că sânt cel mai bun,
Chiar dacă vreo poznă pe-ascuns îți mai fac și-o mică minciună mai spun.

Coboară o clipă din cer să mă vezi, cum umbra ți-o cat pe alei,
Cum plin de speranță m-agăț de vreun braț strigându-le: doamnă, mă vrei?
Nu mila o caut în ochii străini, o milă uitată-ntr-un ceas,
Ci dorul de-o clipă c-aș fi ce am fost, nu bietul copil de pripas.

Mai spune-mi odată, mămico, povești s-adorm, să mă
simt ocrotit,
Cu valuri ce-mi poartă destinu-n străini, să lupt nu sânt
pregătit
Întoarce-te, mamă, din tristul mormânt, redă-mi bucuria
de-a fi!
Sau du-mă aproape de Domnul Iisus, ca înger să fiu
într-o zi. Nick.

UNDE EȘTI COPILĂRIE ?

Copilărie ninsă de floarea de cireș,
Ramasă-n amintire, ascunsă-ntr-un ungher,
Mă-ntorc iar către tine și te visez ades,
O fac cu nostalgie, mă regăsesc și sper.

Tril de privighetoare în nopțile de vară,
Febrile amintiri a primelor iubiri,
De mână cu-n prieten, plimbările de seară,
Pe sub castanii falnici, trecut-am parcă ieri.

De gunguritul dulce al pruncului la sân,
Privirea blândă a mamei, în păr cu mult argint,
Ce ostioiește plânsul și-alină un suspin,
Cu lacrima în geană, șoptindu-mi un descânt.

Trecut-a Doamne, ca floarea tinerețea,
Mi-e părul nins și mie, am tâmpile argintii,
Mă doare mult tristetea, bătrânețea,
Doar inima-mi se-avântă, într-o joacă de copii.

Flora.

PLÂNG

Nori de plumb aleargă repezi, ca mânați de un blestem,
Ploaia bate-n ropot geamul, desfrunziții arbori gem,
Fulgere brăzdează cerul în sinistrele culori,
Spre meleguri însorite, zboară ultimii cocori.

Vântul cată-n drum opreliști, printre crengile uscate,
Șuierând ca un bezmetic peste-nvolburate ape.
Vrăbiuțe solitare, amețite de furtună,
Se ascund prin șuri, prin poduri, lupi-n haite se adună.

Frigul îți pătrunde-n oase, întunericul apasă,
Doamna nopții și-a veciei își ascute vechea coasă.
Presimțind venirea morții câinii urlă a pustie,
Sufletul se-nalță-n ceruri, mama nu mai este vie.

Plâng pe piatra rece, mamă, bucuriile apuse,
Mângâierile duioase, pentru totdeauna duse.
Pe cărarea vieții scurtă, fără pată, fără vicii
Mi-ai fost salbă de lumină și izvor de sacrificii .

Plâng ca să-mi descarc durerea pe natura desfrânată,
Biet strop aruncat de valuri într-o mare agitată.
Plâng ca să-mi descarc durerea pe științele aride,
Ce-au găsit perfecțiunea doar în arta de-a ucide.

Milioane de ființe port stigmatul morții-n frunte
Negăsind între știință și-ntre boala lor o punte.
Milioane de morminte, mame, frați, surori acuză.
Se alocă pentru moarte, pentru viață se refuză.

Nick - 1989

TRISTEȚE.

Ai să cerni cum cerne zarea,
Stropi de aur peste câmpuri.
Ai să taci, cum tace lutul,
Greu și adâncit în gânduri.

Ai să plânga, cum plânge ploaia,
Stropi, răcoare peste suflet,
Ai să cerni prin ochi văpaia,
Și-ai să ai muștrări de cuget.

Ai să dormi, cum doarme noaptea,
Și-ai s-ascuți ale ei șoapte,
Ai să suferi nedreptatea,
Implorând, doar cât se poate.

Ai să chemi pe aceea care,
Nu se-ntoarce niciodată,
Ai să gemi, cum geme vântul,
Și-ai să vrei, ce nu se poate. Flora.

JUDECATA

Vestea că roșcata vulpe va fi astăzi judecată,
Pentru furtul unei păsări a cuprins pădurea toată.
Curioasele animale se îndreaptă fiecare,
Să privească cum dreptatea va ieși triumfătoare.

În poiană-i zarvă mare, crengile sânt arhipline,
Fiecare vietate vrea să vadă cât mai bine:
Urecheatul bate toba, iar o coțofană-n zbor,
Cătă prin pădure leul, recele judecător.

Pe o cracă-naltă buha picotește-ntr-un picior,
Clănțănindu-și colții lupul, se declara aparator.
Fiorosul urs privește asistența cu ochi răi,
Vulpea-n mijloc stă smerită încadrată de dulăi.

Am deschis ședința-n public ca să știe fiecare,
Că prin fapta sa, roșcata a pătat a noastră-onoare.
Toți cunoștem că pădurea trece azi prin clipe grele,
Și că ne hrănim cu rații, stipulate pe cartele.

Datoria noastră este, pân-ce trecem de impas,
Să ne onorăm exportul consumând...din cea rămas,
Să fim exigenți cu hoții, dând pedepse exemplare,
Aplicând legea pădurii pentru mic și pentru mare.

Pentru strălucitul logos, leului i se cuvine,
Un vițel tăiat anume de mai marile jivine.
Iar micuțele- animale tremurând de frică, aflară
Cum dreptatea e deasupra, în această mică țară.

Nick.

MINCIUNA ȘI ADEVĂRUL

Ce trist și singuratic privește adevărul,
Ce veselă și-nconjurată e minciuna,
Și ce triumfătoare-și ia obolul,
Când e nevoie, doar întinde mâna.

-Ești alb, dar rece, adevărurile spinos !
Îi spuse ea semeață într-o seară,
Mai leapădă-ți armura! Hai, fii curajos !
Îmbracă haina mea ! fără sfială.

Vezi ce strălucitoare sânt mereu?
Pe când tu alb, nici nu mai ești la modă.
S-a dus și vremea când te cântau în odă,
Te-ai ars, căci printre oameni domnesc eu.

-Oh! Strălucitoare ? da, dar fără minte,
Înveți pe oameni gândul să-și ascundă,
Cuvinte goale-i faci pe unii să îndruge,
Nu vezi cât ești de hâdă? Ia aminte!

Când omul va scăpa din ale tale mreji,
Când va vedea ce gol imens e-ntrânsul,
Te va zvârli-ngrozit, cu ochi imenși,
Te va huli, de-o să te-apuce plânsul.

Te va zvârli departe, în neguri abisale,
Te va zdrobi, cu toată strălucirea-ți falsă,
El sufletu-și va primeni cu alb,
Cu adevărul, căci cugetul...nu-l lasă.

Dispari din calea celor dreți și buni,
Tu poartă-ți strălucirea-ntre nemernici,
Orbiți de tine-o-ți face același drum,
Iar eu rămân curat, doar între oameni.

Nu căuta să mă ironizezi,
Din totdeauna am fost mai puternic,
Față de oameni, sânt mereu statornic,
Iar tu în beznă, în final te pierzi.

Flora.

AM FĂCUT CASĂ

Am făcut casă din pietre, aruncate de dușmani
Și-am înconjurat cu ziduri, ca să țină peste ani.

Temelii am pus din teamă și în Dumnezeu credință,
Iar liantul dintre pietre, din iubire de ființă.

Am armat zidul cu cinste și înalt l-am ridicat,
Și l-am tencuit cu doruri, cu iubire și păcat.

Din dorinți și amăgire, am umplut camera sus
Iar din florile iubirii, am făcut drum lui Iisus.

Am însămânțat grădina, cu flori albe de speranță,
Iar la ură și prostie, le-am dat drumul în vacanță.

Nick.

FLUVIUL DE FOC

La o răspântie în timp,
Am întâlnit un fluviu.
Oameni haini îi secaseră apele,
Timpul însuși uscaseră albia sărăcită.
Mi-am cufundat mâna însetată,
În nisipul fin al prundului,
N-aveam lacrimi să-mi plâng setea,
Dar arșița privirilor mele,
A cuprins albia,
Stârnind un fluviu de foc,
Pornit să-și stingă mânia,
În sarea adormită a mării,
Tot la o răspântie de timp. Flora.

POVESTE TRAGIC COMICĂ

S-au întâlnit pe-un site pe internet,
Ea,o frumoasă doamnă...cam trecută,
El un batrân, figură de ascet
Bolnav de neputință și de-o rebelă gută.

Au conversat vreo două luni pe mess,
S-au cunoscut dar, fără a cunoaște
Și-au hotărât că fructu-i de cules,
Să se-ntâlnească în a doua zi de Paște.

În așteptarea orei,ce-aproape stă să vină,
Ea își ornează masa, cu bunătăți angro
El scoase din dulapul, cu multă naftalină
Cravata de mătase și-un vechi costum maro.

Trecu apoi în grabă, să cumpere buchetul
Cu largi semnificații, dar și un fals inel,
Cei dezechilibrase și îi răni bugetul,
Ținut cu strășnicie, să se-ngrijească,el.

Primirea-i zgomotoasă, cu pupături o sută
Cei încălzi elanul și îl făcu cocoș,
Uitase de durere, uitase și de gută
Se avântă ca tigrul...uitase că e moș.

Își trase brăcinarii, privind spre soare-apune
Cei aminti de vremuri, când rezolva vreo trei
Acum îi mai rămase, în drum spre altă lume
Să-și îngrijească guta...să plimbe nepoței.

Nick .

SFINXULUI

Sfinxule, pleacă-ți privirea,
Peste munți și codrii falnici,
Ce uimiră omenirea,
Și-au ferit-o de pârdalnici.

Peste cetina mărunță,
Rascolită de vârtejuri,
Peste cetațuia sfântă,
Care chiamă la vecernii.

Babele ți se închină,
În pământ își pleacă ochii,
Parcă sânt la-nchinăciune,
Când sărută poala popii.

Munți și văi, râuri de vreme,
Se înclină în răstimpuri,
Alternând culori, miresme-n
Cele patru anotimpuri. Flora.

FANTOMA LUI ȘTEFAN

E aproape miezul nopții și ceru-i ca de smoală,
E ora când strigoii, se plimbă nestingheriți
În case, lumea doarme, doar mamele se scoală
Să liniștească pruncii, flămânzi, neprihăniți.

E-o noapte zbuciumată, un început de toamnă,
Cu nori de plumb ce-așteaptă, povara să descarce,
Cei mici la sânul mamei, încearcă să adoarmă
În cânt duios de leagăn și mângâeri dibace.

Din dezlănțuita vreme, o fantomă se desprinde
Și în casa parăsită, lumânări de ani aprinde.
Lacrimi binecuvântate, din orbite-ncep să-i curgă
În genunchi cu evlavie Domnului înalță rugă.

În mormântul de la Putna, nu poci Doamne s-odihnesc
Când Moldova-i împărțită, când pământul strămoșesc
Pângărit de hoarde este, ruși, cazaci sau găgăuzi
Flămânzi de a noastră glie, flămânzi, răi, vicleni și
cruzi.
Io lăsat-am moștenire și poruncă pentru frați,
O Moldovă cu hotare, între Nistru și Carpați
Și pe veci legat-am neamul, cu un sacru legământ

Ca nici palmă să cedeze, din pământu-acesta sfânt.
Au venit din lumea largă și se cred acum stăpâni,
Nu i-ar încăpea pământul, de tâlhari și de păgâni.
Au venit, dar cum venit-au s-or întoarce înapoi,
Că Moldova nu-i încape, că Moldova sântem noi.

Noi, ce ne-am născut aici, noi ce sângele-am vărsat
Și pe fiecare petic, frații ni i-am îngropat,
Noi, ce-am mângâiat pământul și cu lacrimi l-am
udat,
Noi sântem aici stăpânii, nu acei ce l-au furat .

În mormântul de la Putna, nu poci Doamne s-
odihnesc,
Pân' ce nu spălăm rușinea, pân' ce neamul românesc
Strâns unit cu țara mamă, vom lupta și vom fi noi
Dând la prunci o Românie, fără lanțuri și gunoi.

Nick.

LACRIMI DE STATUIE

Treceam zilnic pe lângă statuia din parc,
Cu milă o priveam cum timpul săpase,
Iar fruntea bombată o piatră i-o sparse,
Înnegrită și tristă, părea de un veac.

Mă fascina statuia gânditorului din parc,
Cu fruntea plecată cu părul pe ochi,
Cu mâinile atârdate pe lângă corp,
Puțin adus de spate și fără un ochi.

Aș fi adus un meșter să o renoveze,
Să-i pună la loc ochiul drept,
Să-i refacă fruntea, să o modeleze,
Să-i redea înfățișarea lui, de-nțelept.

Treceam pe-nserat, în crepuscul,
Hotărâtă să vin cu un meșter,
Dar mare mi-a fost mirarea și gestul,
Când lacrimi picau jos pe lespezi.

Cutremurată aş fi plecat în fugă,
Dar ceva mă ținutise pe loc.
Glasul statuii suna ca o rugă,
Întrebând, de ce vreau s-o repar?

În gând i-am răspuns ca mi-e milă,
Când văd o statuie ciobită în parc.
Eu văd mai departe...ca nu este milă,
Iubirea te-aduce aici pe-nserat.

Stau trist, singuratic, zi și noapte aici,
Dar nimeni nu s-a oprit să ofteze,
Câți meșteri mari se perindă pe aici,
O renovare? Cât poate să dureze? Flora.

IUBITA MEA ÎȚI MULȚUMESC

Ai dăruit iubire sau tot ce ai mai bun,
Și n-am făcut nimica, în ochii tăi să cresc
Ai strâns în suflet lacrimi, dar n-ai cerut alt drum
Și pentru sacrificiu iubito-ți mulțumesc.

Credeai că focul sacru se-nfinge ca o schijă,
În muntele de gheață, se-ntrupă, se unesc
În taină suferința, ți-o ascundeai cu grijă
Și pentru-a ta speranță, iubito-ți mulțumesc.

Nu îți condamn plecarea și înțeleg trăirea,
Nu vrei a fi pe-un podium, sau să te umilesc
Iubirea ta e pură și pentru fericirea,
Ce tu mi-ai dăruit-o, iubito-ți mulțumesc. Nick.

DE CE ?

E soarta ce prea ades ne încearcă,
De am mai învățat oarece,
Doar gândul hoinar se încumetă parcă,
Și pune întrebarea; de ce ?

De ce cere lacrimi iubirea?
Cînd totul în jur e sublim,
Nu vreau, nu cerșesc nemurirea,
Vreau doar împreună să fim.

De mână aș merge alături,
Tăcerile-ți ascultând uneori,
Mereu odihnindu-mă-n ochi-ți,
Rugând, implorând să nu mori.

Să nu-mi lași durerea de a vedea cum pleci,
Prea mult ar fi pentru o inimă slabă,
Rămâi lângă mine un timp să petreci,
Arată-mi ce inima mea vrea să vadă. Flora.

NU AM CREZUT

Nu am crezut,că în apusul vieții,
Uitatele dorinți, mai freamătă prin minte
Că poți spăla trecutul,în roua dimineții
Și-n strune te alinți, sau pui cuvinte.

Nu am crezut, că dorul, are taine
Și poți fi un vulcan în clocot,sau o stâncă
Știam doar, că-mbrăcasem grele haine
Și dispăruse din vocabular, cuvântul,încă.

Nu am crezut, dar oare cine crede
Că poți zbura, cu aripile frânte
Visăm ca orbii,care știu că vede
Și ne-amăgim, în jocuri de cuvinte. Nick

NU-ȚI CER NIMIC.

Nu-ți cer nimic,
Sau poate tocmai,
Nimicul, ce-ți cer
Este totul.
Nu vreau decât,
Să-mi odihnesc ochii,
În liniștea cuminte,
A...ochilor tăi.
Să-ți ascult...gândul,
Să-ți mângâi tristețea.
Ți-aș putea dărui...
O nebănuită ...primăvară,
Alungând toamna,
Lasând inimile să zburde,
Feriți miei albi,
Pe verdele câmpiei,
Descătușați și tineri,
Ca mlădița stejarului,
În care ți-ai ferecat,bucuria.
Totuși,...nu-ți cer nimic,
Doar...privește. Flora.

APEL OPORTUNIȘTILOR

Voi cățeluși de odaie, voi îmbuibați atei
Ce vă lătrați micimea, sperând s-ajungeți lei
Opriți de-a umple vidul, cu scârbă și noroi,
Lăsați-ne în pace să plângem pe eroi.

Voi foști ce tindeți iară, a fi din nou stăpâni
Și voi cei din afară, urlați c-ați fost Români
Opriți-vă din goană, opriți al vost' vânat
Pe sfintele morminte, pământu-i afânat.

Voi lupi, ce-n vizuine ascunse ați năpârlit,
În timp ce ei, copiii cu pieptul dezgolit,
Au înfruntat teroarea și gloanțe și nevoi,
Gândiți c-aceste jertfe făcut-au pentru voi?

Opriți-vă din goana, măririi și de rang
Puterea, nu-i a voastră și-i aspru bumerang,
Lasați-ne seninul, nu murdăriți cu nori
Și nu mânjiți stindardul, în sute de culori.

Voi cățeluși de odaie ,voi îmbuibați atei
Ce vă lătrați micimea, sperând s-ajungeți lei
Opriti de-a umple vidul cu scârbă și noroi
Lăsați-ne în pace să plângem pe eroi. Nick.

TITANIADA

Vai ție sclav al portativului,
Cufundat adânc în vaietul lumii,
Ce suflet se tânguie, implorând în noroi,
Ce piscuri sublime, atingi ...vulturește,
Tumultul cascadei, din tine, din noi,
Reverși ne-ncetat sub arcușuri.
Se zbuciumă zarea, se sfarmă de nori,
Zăgazuri se rup, vin ape șuvoi,
Și crește, se umple și dă peste noi,
Ori mângâie trist, omenește.
Trezești adormirea din suflet,
R nasc muribunzii din șanț,
Gîndul ți-e tunet, privirea de jar,
Iar strigătul trăsnet, ce nu cade-n van,
Oh nu ! Nu-i deznădejde !
Ce vesel îți cântă viorile toate,
Te chiamă departe un sunet de corn,
Dar toate deodată, se-adună și-adorm,
O dată cu tine.
Dar vai ! se aude din nou...
E marșul funebru, e plânset de om,
E jalea din tine, e jalea din noi,
Tu ce-ai murit, întru nemurire. Flora.

AI FOST UN VIS

Ai fost un vis, o stea pe cerul meu umbrit,
Care-a străpuns, perdelele de nori
Și ne-am iubit..o Doamne cât ne-am mai iubit,
Când ne-ntilneam pe-ascuns, adeseori.

Ai strălucit prin farmec, în tainele iubirii
În ceasuri de o clipă, cu care ne-mbătam
Știi secretul vieții, rețeta fericirii
Atunci eram în ceruri, când pe pământ eram.

Dar visurile toate, nu țin o veșnicie
Se pierd în beznă stele sau cad și-ncet se sting,
Rămâi cu amintirea, în gând le ai ca vie
Și pentru-a lor iubire, nu pot decât să plâng.

Nick.

INELUL

Ne-am așezat,
pe unul din inelele lui Saturn,
de vreme ce-ai fugit,
în ceasul logodnei.
Când inelul ce trebuia să ne lege,
s-a lărgit enorm,
aruncându-ne în două emisfere.

Flora

ZÂMBEȘTE IUBITO

Zâmbește iubito și-aprinde, sclipirea din ochii de vis
Zâmbește și-ascunde tristețea, uitată de vremi în abis
Măruntelor griji ce apasă, aruncă cu șarm la gunoi,
Zâmbește icoanei că drumul, spre neant, îl străbatem în
doi.

Zimbește furtunii în trecut, ce riduri pe frunte ne sapă
Gândind că în viață, sânt simple, vârtejuri în cana de apă.
Ridică privirea spre-naltul și trece prin nori spre senin,
Zimbește naivelor arcuri, ce-aruncă săgeți cu venin.

Refrenul din cântecul sorții...iubește iubito cu foc,
Zimbește speranței de-o clipă și clipa oprește-o în loc.
Arginți furișați pe la timple, vor râde și cere tribut,
Oglinzii cu cioburi de viață și viața cu timpul pierdut.

Zâmbește iubito și-aprinde, sclipirea din ochii de vis
Zâmbește și-ascunde tristețea uitată de vremi în abis.
Măruntelor griji ce apasă, le-aruncă cu șarm la gunoi
Zâmbește icoanei că drumul, spre neant îl strabatem în
doi. Nick.

MUZĂ TIRANICĂ

Mi-ai ieșit în cale,
Spulberându-mi seninul,
Mi-ai pus în față,
Pustiul deșertului,
Undeva se zărește o oază,
Depart, atât de depart,
Încât setea care mă chinuie,
Se resemnează.

Flora

ȘOBOLANUL

Prin subsoluri și noroaie, ronțâind ce-i stă în cale
Cu răbdarea-i înăscută, șobolanu-ajunge sus,
Ocupând un loc de frunte, într-o unitate care,
Îi asigură și hrana și o cotă de surplus.

Își consolidează treapta, printr-o experiență vastă
Pe decurs a trei decenii, ca șef, la biroul plan
Când, îndrăgostit de-o mătă, își înșeală speța castă
Crezând c-ar fi mult mai bine, să pozeze în motan.

Mâța tandră subalternă i se-alintă somnoroasă,
Ori de câte ori apare, șobolanul în control
Răspunzând la provocare, prin privirea languroasă
Dând din coadă bucuroasă, că un șef îi face ocol.

Pretendenți să-i lingă laba, se găseau din abundență
Chiar acum se zbate-n plasă, fără șanse, un pisoi
Materialistă mița, știe a face diferență
Dintr-un șobolan pe treaptă și-un pârdașnic de cotoi.

Cu potența cam apusă și cu-n trup intrat la apă,
Șobolanul compensează, însă-ntr-alte calități,
Dă un loc călduț la mătă și din când în când adapă,
Cu vreo primă deocheată, ce-alții o cam văd din părți.

Viața i se pare roză, tineresc îi e elanul
Dimineața însorită, poezie-i pare seara
Însă-mi pun o întrebare, prevăzând din timp finalul
Ce pățește șobolanul, când pisica scoate gheara ?

Nick.

CĂUTĂRI

Căutător de comori deșarte,
Ferecă strigătul disperării,
În stânca neagră, căreia alții,
I-au stors aurul.
Asemeni sculptorului care,
Aruncă departe dalta,
Contemplând blocul de marmură,
Zămislit de natură,
Cu nici o latură știrbită.

*

Prea multe poteci încâlcite,
Ai de cutreierat.
Imaculatul ce-l cauți,
Nu-i în verdele frunzelor,
Nici în albastrul cerului,
Nu! Nici apele de cleștar nu-l au,
Poate nu-i nicăieri...
Dacă nu-i chiar în tine.

*

N-ajunge sublimul freamăt de harphă,
Acorduri fine ce se aprind,ori se sting
Se varsă-n cascade, se-adună-n şuvoi,
Nici una nu-i cea care cânta în noi,
Şi-astepti mai departe,
Şi cauți mereu,
Cărarea virgină,
Conturul, culoarea și imnul din noi,
Se zbate să-nvingă. Flora.

DESTIN

Legeni gânduri, legeni vise
Noți cu aripile ninse
Legeni vise, legeni gânduri
Sântem triști și sântem singuri.

Ploile ne sapă riduri,
Timp pierdut și timp cu viduri,
Trist destin și tristă soartă,
Fulgi de nea, va bat în poartă.

Legeni gânduri, legeni vise
Primăverile ucise,
Legeni vise, legeni gânduri
Pân' teazezi în patru scânduri. Nick.

E P A V A

Epava unei bărci cu pânze,
Adusă de curent la mal,
Ce tremură-n lumina lunii,
În vechi imagini de coșmar.

Arar o luminează farul,
Și zdrențe-i flutură în vânt,
Prea încărcată de amaru-i,
Se tot afundă în pământ.

Oricât de mult și-ar fi dorit,
În valuri să se avânte,
Prea mult e lemnul putrezit,
Și pânzele-i sânt rupte.

Catargu-ncovoiat de vremi,
Stă gata ca să cadă,
Și nici un meșter iscusit,
Nu vine să o vadă. Flora.

CIUTA

Un vînt tăios aleargă, prin crengile uscate
Prinzând în hora morții, văzduhul înghețat.
Cărările pădurii, sînt toate astupate
Iar norii cern povara, de alb imaculat.

La orizont lumina, se pierde în agonie
Trăindu-și disperată cu slabele puteri...
Minutele rămase, iar luna argintie
Predă ștafeta nopții, făcând din ziuă ieri.

Oprind din saltul sprinten, o ciută cafenie
Adulmecă văzduhul cu gingașele nări,
Gonită de-ntunerice se-ndreaptă spre câmpie
Uitându-se cu teamă, spre cele patru zări.

Neîntrecută-n goană pe-ntinderea pustie,
Se-oprește pe colină, scurtând în depărtări
Pe cap, coroana mică o poartă cu mândrie
Iar ochii mari și negri, visează la chemări.

Deodată, peste codrii, se-nalță corul foamei
Înfiorând de spaimă suflarea din păduri,
În casele răzlețe, se-nchină la icoane
Flăcăii, scot din șură tăioasele securi.

Cu boturile-ntinse la lună, cer solie
Sa dea ca pradă morții, un suflet de vânat
Nălțând ca mulțumire, lugubra simfonie
De urlete sinistre, ce bagă spaima-n sat.

Încremenită ciuta, ascultă imnul morții
Cu sufletul la gură și groază în priviri,
În mută disperare, înalță rugă nopții
Sa n-o zarească haita, trecîndo-n amintiri.

Dar lupii văd ofranda, sub tristul clar de lună
Sărind ca o nălucă, nămeții affinați,
Cu ochi sticlind de foame, se-avântă împreună
Cu gurile căscate, de sînge însetați.

Cu fiarele pe urmă, micuța ciută zboară
Nutrind scăpare-n fugă, pe-ntinsele câmpii
Să-i spargă pieptul bate, plăpînda inimioară
Iar ochii, îi sînt în beznă, ca două torțe vii.

Cu vîntul împotrivă, sleită de putere
Înoată prin omătul, ce-ajunge pîn-la piept
Încrâncenat, așteaptă, sfîrșitul în tăcere
Și-o lacrimă prelinge încet pe-obrazul drept.

Pădurea amuțește, iar vîntul nu mai bate
Înfiorată luna, se-ascunde, după nor
Din cer, ghicind ospățul, doar corbii vin aproape
Plutind ca niște umbre și croncănind în cor.

Dezlântuită haita, spre pradă năvăleşte
Muşcând la-nvălmăşeală cu colţii de oţel
Se sfâşie-ntre dânşi, iar sângele-i orbeşte
Şi ura întronează, cumplitului măcel.

Deodat, o fulgerare, despică bezna nopţii
Şi aerul vibrează de tunetul urmat
Răzbunătoarea ploaie, înfinge plumbii morţii
În haita care fuge, de omul înarmat.

Prin rănilor-aburinde se scurge-n valuri viaţa,
Şi moartea stă la pândă, s-o ia pe-al său hotar
Pe ochii blânzi şi negri, se pune în văluri ceaţa
De groazica durere, frumoşii muşchi tresar.

Privirea ei umbrită, imploră salvatorul
Să-i curme agonia, trecând-o printre drepti
La ochi îşi duce arma, din milă vânătorul
Şi mângâie trăgaciul..de ce nu tragi? ce-astepti?

De ce lungeşti durerea,când poţi printr-o mişcare
Să împlineşti dorinţa, scăpând de suferinţi
Cămaşa înflorată, ţi-o rupi cu-nversunare
Oprind plecarea vieţii,...pe moarte vrei s-o minţi?

Un vânt tăios aleargă, pe-ntinderea pustie
Şi vâlul morţii aşează pe ochii îngheţaţi,
Pe braţele vînjoase o porţi cu duioşie,
Spre casa străjuită, de brazi-npovăraţi. Nick.

CERBUL.

Un cerb izbind cu copita în stâncă,
Scânteii aruncând prin ochii de jar,
Pe ciute le-adună, păzindu-le încă
De vânătorii din preajmă, de lupii hoinari.

Adulmecă vântul, mirosul de pulberi,
Bubuit de armă se-aude prin văi,
Și latră copoii făcând mare larmă,
Vânatul căzut, să-l aducă-napoi.

Își mîină bezmetic haremul pe culme,
Și alături își ține o ciută de vis,
Dar vine din urmă pericolul, încă
Și ciuta se-aruncă de teamă-n abis.

În lacrimi i-s ochii, măriți de durere,
Își frînge coroana gonind prin desiș,
Ar vrea să mai vadă, deși n-are vrere,
Iubita lui ciută într-un luminiș. Flora.

COPII FĂRĂ NOROC

Sleită de putere și-n ochii adânci , durere
Vegheată fiind de îngeri, spre drumul de apoi,
Având doar tinerețea, ca unică avere
Se roagă-ncet Maria la Domnul, pentru noi.

A ei speranțe costă și neamul n-are sume,
La clinici de renume, au cont doar cei bogați,
Nu are nici vreo divă, nu are nici vreun nume,
Doar îngerii din ceruri, îi sânt ca niște frați.

Cu ea în suferință ,sânt mii de alte nume,
Ce au doar vină, faptul, că sânt necunoscuți,
Se sting încet steluțe, ce nu au loc pe lume,
Că nu le dăm atenții sau sântem surzi și muți.

Nick

OAMENI AI TEREI !

Încerc să mă cufund,
În adâncul ființei mele,
Să rup stăvilarul gândurilor,
Să le las să se-nalțe spre cer.
Să dau simțirii mele,
Înțeles de cuvânt,
Iar cuvântul, spre infinit să se îndrepte,
Să-ntreb galaxia, universul întreg,
Mai sfântă, mai mândră ca TERA,
Ce pare-n amurg,
Mai este o alta ?
Cu oameni, cu ape și crâng,
Cu gânduri ce n-ajung la noi,
Ci se frâng,
Mai este o TERA ?
O! voi oamenii mari ai lumii,
Vegheați copiii ce se joacă cu focul,
Salvați TERA astăzi,
Să n-ajungă cenușă. Flora.

BOALA

Sânt trist și teama de-ntuneric, mă apasă
Mă zbat în neputințe, e cald sau iar mie frig
Aștept verdicte sumbre... și vreau să fiu acasă
Si fără a mea voință, de soartă mă intrig.

De boală coșcovite, pereții mă deprimă
Și aerul vibrează, de geamăt sau nevoi
Speranța se împarte, aici, sau ani lumină
Speranță de la Domnul, sau viața de apoi.

Pe pat de suferință, stau mulți în așteptare
Și coadă fac la puntea, cei leagă de pământ
Pe holuri se animă halate albe, care,
Întoarce iar la viață, sau cară la mormânt.

Nick.

NE PRIVESC STATUILE

Minuscul fruct al universului imens,
În care clocotește...deznădejdea,
Și unde viața însăși, devine un nonsens,
Sub ploaia de plutoniu.
Cu milă ne privesc statuile prin parcuri,
Cu jale frescele vorbesc de noi,
Se-așterne nimbul morții peste toate,
Iar un robot, comandă peste noi. Flora.

DEPRESII

Mă ard în dorințe, mă frâng în trăire
Alerg către clipa ce pleacă, absent
Mă caut în ceasuri de dor s-au iubire,
Si plâng în abisuri, de timpul prezent.

Cerșesc nemurire și ..capăt osândă
Mă zbat ca un pește-n nisipul flămând,
Aștept consolare, cu moartea la pândă
Sau caut speranțe ciobite în gând. Nick.

PENTRU CEI CARE VIN

Cenușa trupului meu,
S-o așezați la o răscruce de vânturi.
Vreau să dăinui mereu,
Între cer și pământ.
Să zbor deasupra merilor în floare,
Să sorb lacrima izvorului pur.
Să mă așez, pulbere fină,
Pe aripile păsărilor, călătoare,
Să cutreier cu ele lumea.
Să-mbrățișez cu privirea,
Întreg pământul.
Să mă aștern pe el,
Îar trupul meu,
Să rodească în lut,
Floarea iubirii de oameni,
Și-un singur gând :
Cât sântem aici,
Oameni să fim, pe pământ.

Flora.

PORCUL PARVENIT

Flecar și serviabil, porcul Pop
Întrezărește-ntr-o sclipire de moment,
Cum ar putea s-ajungă, dintr-un simplu rob
În robă de stăpân, onest și influent.

Citește pe Rob Roy de Walter Scott
Și-n adunări guiță vehement,
Prezent fiind în toate și la tot,
Dispreț pentru cei mici, iar cu cei mari atent.

Pe treptele măririi urcă iute,
Uitând ca până ieri, se tăvălea-n noroi
Și chiar dacă-mprejurul său, mai pute
El nu vrea să se uite înapoi.

Ajunge aproape-n vârf de piramidă,
Într-o comună de județ,
Când cei din jur, remarcă cu obidă
Că porcul, nu-i atâta de isteț.

La un picior plasat, în partea rușinoasă
Coboară vreo cinci trepte înapoi,
Cei amintește, partea sanătoasă
Că porcul, nu-i eroul din Rob Roy.

În jilț de vice, reformează
O muncă de titan în precedent
Și la nimicuri se pretează
Că din nimic, se crede competent.

În spaima de-a nu pierde postul,
Împroașcă cu noroi, pe cei din jur
Pin's-o găsi un domn ,să vadă prostul
Și să-i mai dea din nou, un șut în cur. Nick.

MOȘTENIRE

Copile drag !
Moștenirea ce-ți las,
Nu este mare...
Este imensă.
Deasupra-ți las nesfârșit,
Cerul încă senin,
Iar la picioare-ți aștern,
Covorul verde-al câmpiei.
Toiagul încărcat de vremi,
Este greu...
Primește-l în mâna ta tânără,
Așează-l la hotar și...
Ia aminte !
-Străine! mută-ți cizma!
Ia-o de pe covorul meu verde!
Privește-mi toiagul!
Este sceptrul în care am strâns,
Fulgerele, trăsnetele și vântul.
Cu el...voi dezlănțui,
Toate stihiile cerului și pământului,
Te voi izgoni cu ...uragane.
-Ia-ți străine cizma,
De pe covorul meu verde,
De nu,te vei așterne sub el,
Fără ca o floare, sa-ți acopere trupul. Flora.

INSULA DE GHEAȚĂ

Pe insula de gheață, lipsită de suflare,
Cu stânci a căror piscuri, înalte ating norii
Înlănțuind tristețea, în sumbra condamnare
Un rătăcit de suflet, așteaptă-ntruna zorii.

Privirea-ncețoșată, scurtează depărtarea
Sa vadă o ființă, să simt-aproape un om
Dar împrejur domnește, cât vezi cu ochii marea
Și-n insula de gheață, nu-i nici măcar un pom.

Îngenunchind pe piscuri, spre cer înalță rugă
Cerșind îngaduința, de-a nu trăi-n pustii
Pe-obrajii ce ard, șiroaie-ncep să curgă
Iar gheața se transformă, în râuri mici, zglobii.

Din cer, se-aude-o orgă, ce cîntă în surdină
Îar munții se topesc, sub râul plin de foc
Pe bolta fără stele, apare o lumină,
Prin cenușiul nopții, albastru-și face loc.

Spre marea agitată, privește cu încordare
Să vadă-n orizonturi, catargul salvator
Iar valurile-nalte, izbesc cu-nverșunare
În insula de gheață și-n tristul său decor.

Se prăvălesc și munții, în hulpave adâncuri
Iar stâncile de gheață, se sfarmă-n zeci de mii
Înprăștiind răceala, în cele patru vânturi,
Trezind din amorțire, întinsele câmpii.

Deodată, întreg vacarmul, se pierde-n depărtare
Pe loc se-oprește vântul, iar orga a amuțit
Pe boltă astrul vieții, strălucitor răsare
Și mângâie prin raze, pământul înverzit.

La țârm, din spuma mării, apare o zeiță
Cu aură pe frunte și ochi de peruzea,
Din flori de aur poartă, pe cap o coroniță
Și-n rochia sa dalbă, straluce ca o stea.

Pe umeri cad în valuri cosițele de aur,
Iar pieptul ca de piatră, tresaltă-n mersu-i lin
Pe mijloc șerpuieste, lucrat de-un meșter faur,
O mică cingătoare, bătută în rubin.

Obraji-i sânt petale, din rozele magnolii
Pe buze poartă pârgul, cireșilor de mai
Prin genele plecate, își slobozește solii
Iar briza se dezmiardă, în părul său bălai.

Suflarea sa topește, zăpada-ascunsă-n grote
Câmpia se răsfață, în sute de culori
Privighetoarea-nalță, superbul tril de note
Spre bolta azurie și fără pic de nori.

E primavară iarăși, în insula de gheață
Și-n suflet primavară, că pot din nou iubi
În loc voi ține timpul, s-o simt întreaga viață
Să-i gust din plin dulceața în orele târzii. Nick.

SĂ PLECI

Am așteptat minute-n șir,
Un cuvânt de răspuns,
Ai apărut la brațul ei,
Surâzător, binedispus.

Ce imatur te-ai comportat,
Ce lipsă de respect,
De ce m-ai desconsiderat?
De ce te mai aștept?

În lumea asta plină ochi,
De șoapte de duzină,
De-o tânguire-adesiori,
Ce ține de rutină.

Cuvinte goale, ce mai greu,
Din coadă dau să sune,
Să pleci, acum nu mai vreau eu,
Nici nu mai am ce-ți spune. Flora.

MI-E DOR

Mie dor de verdeța, umbrită de tei,
Din parcul scaldat în culori,
De șoaptele frunzei căzute pe-alei,
Și pașii pierduți printre flori.

De valuri stârnite, la blândul zefir
Prin care se zbenguie maci,
De tine iubito mie dor să respir
De tine, de flori și copaci.

Mie dor de tăcerea oglinzii de-argint
Flamândă de-abis infinit,
De vraja privirii, comori de-alint
De sine uitări în iubit.

De roua cazută pe frunze și flori,
De soare și-al său răsărit,
De vara iubiri iubito mie dor
De tine și visu-mplinit.

Mie dor de pădure în freamăt și cânt,
Și tainele nopții din lunci,
De brațele tandre și vorbe de-alint,
Și-atingerea buzelor dulci.

De valuri stârnite la blândul zefir,
Prin care se zbenguie maci,
De tine iubito mie dor să respir
De tine, de flori și copaci. Nick.

LUMINĂ ȘI CRINI

Ca un copil admiram cerul,
Lacrime unui gând peste zări,
Am ridicat mâna spre soare,
Iar degetele mi-au înflorit crini.
Din tălpi rădăcinile creșteau,
Îmbrățișând pământul,
Iar ochii !
Ochii mei săgeți de gânduri,
Dăruiau lumină. Flora.

MOLDOVA LUI ȘTEFAN

Bronzul clopotelor sacre chiamă la mormânt Moldova,
Din Carpați și pân'la Nistru, toți ce poartă-n suflet slova
Ca să ne-amintim strămoșii, ce-au pierdut sângele-n van
Pentru a fi, doar o Moldovă, o Moldovă a lui Ștefan.

Adunați-vă la Putna, pentru a auzi din nou,
Vorbele prin veacuri sfinte și-a poruncilor ecou,
Că Moldova nu-i a voastră, ci-a urmașilor în veci
Și sântem datori ca nație s-o dăm cu hotare-ntregi.

Mergeți Moldoveni la Putna și vă dați mână cu mână,
Adunând în piept durerea izvorâtă din țărână,
Călcați în picioare brazda Prutului și faceți pod,
Din istoria latină a lui Ștefan Voievod.

Rupeți legile străine ce-au schimbat vorbire, port
Și în țara ta obligă, să faci uz de pașaport
Epuzați sângele țării de venetici și de hoți,
Care-n vârf de piramidă se declară patrioți.

Ridicați spre'nalt privirea, arzând blestematul jug
La căldura întregirii și la flacăra de rug,
Iar cenușa ca ofrandă pentru Ștefan, îngropați
În mormântul de la Putna și la poale de Carpați

Nick.

ȘI CERUL ȘI PĂMÂNTUL

S-a prăvălit stânca neagră,
În hăul propriei sale gropi.
S-a cutremurat cerul,
S-a cutremurat și pământul.
Au rămas corbii plutind,
Amenințători în văzduhul cenușiu,
Aruncând pe pământ ,
Fantastice umbre,
Ce fac sa tremure iarba,
Iar florile înfricoșate,
Să-și plece corola,
Fără veselie,
Fără parfum,
Fără frumosul lor grai. Flora.

STELUTA

Pe bolta înstelată, la depărtări astrale
S-au întâlnit odată, două steluțe mici
Și cum în mersul lor, aveau aceiași cale,
Nu după multă vreme, o stea sa-ndrăgostit.

Tânjea steluța-n taină, c-aproape chiar fiind,
Nu se putea desprinde de pe orbita sa.
Ce n-ar fi dat ca drumul să se fi contopit,
Cu cealaltă steluță, pe care o iubea.

Au mers alături cale ,vreo zece luni trecură
Dar strălucirea-i rece, departe o ținea,
De steaua inimoasă și plină de căldură,
Când, în sfârșit steluța, se încălzi și ea.

Mergeau, nutrind în taină, un sentiment sublim
Când fără veste-n cale, le apăru gonind,
O altă stea mai mare, ce ne făcu s-oprim
Și inima steluței, ce strălucea furând.

De ce te zbați Steluțo, în chinuri și mânie
Când crezi, că nu căldura apropie o stea
Ci forma și mărimea și strălucirea vie,
Sânt lucruri ce-o atrag și pe steluța mea.

Așa gândea Steluța plină de disperare,
Încearcă s-o alunge, din suflet și din gând
Dar stă și meditează, mai face o încercare
S-apropie steluța ce-o vede suferind.

Nu poate și acceptă, să-i stea măcar în preajmă
Și de departe observă și-o las a se convinge,
Că strălucirea-i rece și chiar de-ai multă faimă
Căldura e aceea, ce pân'la urmă-nvinge.

Nick.

RĂSĂRIT DE SOARE

Din genuni întunecate,
Zbuciumate valuri vin,
Sfârâmându-se de maluri,
Murmurând și suspinând.

Suliți roșii străpung cerul,
Violet,întunecat,
Dînd zenitului văpaia,
Focul sacru, ne-ntinat.

Speriat se trage-n lături,
Întunericul, greoi
Facând loc luminii care,
Se revarsă peste noi.

Cer si apă-i o vapaie,
Cu scipiri strălucitoare,
Prevestind cum din străfunduri,
Se ridică mândrul soare.

Sprinteni pescăruși se-avântă,
În înaltul cerului,
Amintind ziua cea nouă,
Darul sfântal soarelui. Flora.

RUGĂCIUNE

Doamne ce-ai creat pământul, te întoarce înapoi
Și ne-apropie de tine și ne-apropie de noi..
Iartă-ți Doamne păcătoșii, nu ne arunca în hău
Și ne-arată calea dreaptă, dintre bine, dintre rău.

Doamne ce-ai creat sublimul și l-ai investit pe om,
Cu putere de gândire, cu putere de atom.
Lasă-ne durerea morții și ferește-ne de rău
Și ne dă speranța vieții și credința-n Dumnezeu.

Doamne ce-ai creat iubirea și pe om l-ai îmbrăcat
În mătasea-nțelepciunii, cu virtuți l-ai înzestrat
Iartă-ne greșeala Doamne și-i primește-acolo sus,
În oștirile căinței, sub privirea lui Iisus.

Doamne ce-ai creat pământul, te întoarce înapoi
Și ne-apropie de tine și ne-apropie de noi,
Lasă-ne durerea morții și ferește-ne de rău
Și ne dă speranța vieții și credința-n Dumnezeu.

Nick.

UN ÎNGER.

Din cele nouă cete,
A coborât un înger,
S-a prins că o dorință,
Îndată-mi va-mplini,
Eu am căzut pe gânduri,
Și neștiind ce-i cere,
I-am zis smerită-o rugă,
Ajută-mi prietenii . Flora.

TOAMNA

Covor de frunze freamătă pe-alei,
Parfum de crizanteme și de ploi,
Lumina se-mpletește pe sub tei,
Pictând pe- asfalt copacii goi.

Castanii se distrează aruncând
Cu fructe, la zburdalnicii copii,
Eu,caut umbre și te am în gând
Și te aștept din neanturi să revii.

Cu nostalgia zilelor fierbinți,
Mai caut încă a noastră vară,
Te-aștept și de va fi să minți,
Va fi un ultim tren din gară. Nick.

AMINTIRILE

Voi duce-n ceruri amintirile și dorul,
Paharul plin de lacrimi, amărui,
Amăgitor și nestatornic ca amorul,
Ai fost, esti și rămâi al nimănu.

Mireasma florilor de tei voi lua cu mine,
Și un mănunchi de raze-n asfințit,
Voi fi aceea care fără vină,
Te-a părăsit pentru că te-a iubit. Flora.

LA MORMÎNT

În ochi îți joacă lacrimi și-ai mîna tremurîndă
Cînd iarba-abia cosită, de pe mormînt o strîngi
Acolo jos e mama, cea bună și cea blîndă
Pe care niciodată, nu poți s-o mai atingi.

Durerea te apasă și simți o sufocare,
Iar pieptul îți tresaltă, de dorul arzător
Ai vrea cu moartea hidă, să pleci pe-a ei hotare
Să-ți vezi o clipă mama, o clipă doar sa mori.

Săruți pămîntul reavăn și-n lacrimi nesecate,
Uzi crucea putrezită, de vremuri, sau de ploii
Îi mîngâi amintirea, durerilor plecate
Spre locuri neștiute, în lumea de apoi.

Aprinzi o lumînare, ce crezi că luminează
Cărările ce duc, la bunul Dumnezeu,
Apoi săruți pămîntul și crucea ce veghează,
Să doarmă liniștită, s-o apere de rău. Nick.

PLÂNGEAU ȘI PIETRELE

Plângeau și pietrele pe drum de-atâta jale,
Plângeau copii și oameni mari, pe cale
Și soarele intrase-n nori, să nu privească,
Iar prin văzduh cernea ușor, mană cerească.

Convoi de oameni adunați să ne petreacă,
Strângeau în pumni batiste uzi de lacrimi,
Cu frigul iernii-n suflet strecurat,
Spre un tărâm complet lipsit de patimi. Flora.

ȘATRA

Obosit de-alergătură, după deal bătrânul astru
Colorează-n roșiatic, cerul pân'acum albastru.

Palidă și somnoroasă-n lac, își spală obrazul luna
Iar din neant apar pe boltă, stele, una câte una.

Cu aripa protectoare, noaptea acoperă pământul
Doarme tot ce e suflare, doar puțin adie vântul.

Fermecat de vraja nopții, Ionuț fiu de împărat
Hoinărește prin pădurea, ce-nconjoară al său palat.

Luna îi îndreaptă pașii, spre poiana cu narcise
Loc de tihnă și de taină, unde făurește vise.

Adeseori îl prind zorii, ațipind pe mușchiul verde
Sau din florile pădurii, împletind cununi și jerbe.

Ochii îi scânteiază-n beznă, ca tăciunii-aprinși în vatră
Când în poieniță vede, instalată acum o șatră.

Ceartă, țipete și larmă, pângăresc tăcerea nopții
Câini legați de coviltire, scheaună cerându-și porții.

Caii, pasc în iarba grasă și pe foc cazanu-i plin
Iar țigani bea din ploscă, rubiniul vin pelin.

Fetele-npletesc arginții, în cosițe și în salbe
Pe vreo mână de fâneață, stau bătrâni cu plete dalbe.

Mame legănându-și prunci, picotesc de-a zilei trudă
Cu picioarele desculțe, zdrențăroși copii zburdă.

La un semn întreaga șatră, lângă foc se-adună roată,
Tamburinele bat ritmul, iar din cort apare-o fată.

Vântul și-a uitat menirea, luna s-a oprit în loc
S-o privească pe Amanda, cum dansează lângă foc.

Fiica codrului și-a nopții și a șatrelor regină
Descrețește frunți umbrite, zâmbitoare și senină.

Zeci de tineri o adoră, prinsă-n dansul avântat
Ionuț, ascuns prin preajmă, o privește fermecat.

Zorile destramă vraja, norii negrii se adună
Vântu-și trâmbiță prezența, prevestindu-se furtună.

Străjuți de-oșteni călare, șatra pleacă la palat,
Răspunzând poruncii date, de temutul împărat.

Cu privirile speriate, palizi și cu fața suptă
Se dau unii după alții, ascunzându-și haina ruptă.

Doamnele în rochii scumpe și podoabe fără preț,
Îi privesc chiar cu mirare și-ntorc capul cu dispreț.

V-am chemat s-o dați pe-Amanda, pentru a fiului plăcere
Să o scoatem la lumină, oferindu-i rang și-avere.

Iar voi, părăsiți ținutul făr'a-ntoarce înapoi
Să trăiți cum vă e neamul, în mocirlă și noroi.

Din străbuni avem menirea, de a fi în pribegie
Ne-am născut sub cerul liber, fără patrie și glie.

Alungați din țară-n țară flămânzind și în nevoi
Sântem pleava spulberată și-a popoarelor gunoi.

Ați propus să lepăd neamul, oferindu-mi rang și-avere
Sa î-mi murdăresc virtutea, pentru-a fiului plăcere.

Cinstea, nu e de vânzare, chiar dacă țigani sântem
Peste șatră sânt regină, nu femeie în harem.

Peste dealuri noaptea țese, pânză deasă de-ntuneric
Stelele-și desfac corola și-o cometă-n zbor himeric,

Vrajă și dorinți împarte, strălucirea sa prin ani.
Prin păduri în miez de noapte, trece-o șatră de țigani.
Nick.

ZIDURI

Cu câtă bucurie priveam cerul,
Cu cât neastâmpăr așteptam,răsăritul,
Am strâs în suflet un soare...
Cât soarele de mare
Și tot atâta iubire.
O voi păstra peste ani,
Să-mi fie izvor,
Sufletului însetat.

Zidul peste care priveam,
A crescut fără să știu ,
Umbrindu-mi soarele.
Am greșit privind peste zid ?
Greșesc acum, când aș vrea să-l nărui ?
Nu vreau să văd ...ziduri
Și totuși le văd,
N-am vrerea să-l nărui
Și totuși aș vrea,
Dar soarele meu coboară,
În sălașul asfințitului său,
Năruind ziduri, speranțe,
Poleind totul...
În ruginiul...toameni. Flora.

CERȘETOAREA

Cu haina jerpelită, culeasă din gunoi,
Dosind bănuitoare bănuți-n căptușeală,
Femeia gârbovită de ani și de nevoi,
Mergeră grăbit-acasă, cuprinsă de-ndoială.

Intrase în alertă, când pe alei zărise
Înlănțuită-n noapte o umbră furișând,
O teamă ancestrală în piept se cuibărise,
Cu limba face cruce și-o rugă spune-n gând.

Pustiu prin preajmă este și nimeni să ajute,
De frică glasul-i pierde și plumb are-n picioare,
Se-oprește îngrozită de forța unei brute,
Ce parcă din neanturi în față îi apare.

Cu o voce răgușită îi cere tot avutul,
Strâns peste zi cu trudă prin ploaie și prin vânt,
În față-i defilează și vede-ntreg trecutul,
Dar nu cerșește milă, nu scoate un cuvânt.

În griji lăsați de mamă, ce-n alte țări plecase
Așteaptă pe bunica, acasă, trei copii
Sânt mici și le e foame, nimic nu le lăsase,
Doar o bucat` de ceapă tăiată în felii.

Bănuții pentru pâine ascunși cu grijă mare,
În căptușeala hainei culeasă din gunoi.
Să-i dea? mai bine moartea o ia pe-a ei hotare,
Femeie gârbovită de ani și de nevoi.

Afară bate vântul și flacăra din lampă,
Se stinge-ncet timidă, ca viața fără rost,
Copii dorm, că visul, le e îndemn și rampă
Spre alte lumi mai bune, în care nu fac post.
Nick.

UNUI TĂRAN

Tăran bătrân,
Ți-ai încrustat ne-ntinarea,
Pe țarină,
Ai muncit-o cu sapa,
Ai iubit-o,
Plămădind în ea ,
Semințele pâinii.
Ai îmbrățișat-o îndrăgostit,
Când și-a arătat roadele.
I-ai dat totul...
Și i-ai luat izecit,
Țăran bătrân,
Țăran ...și iubit. Flora.

OMAGII NATURII

Te-nalță omenire,
Deasupra urii tale,
Stindard de apă vie,
Răsară în tot locul.
Te-nalță ROMĂNIE,
Cu celelalte toate,
Aduceți nu ofrande, nici jertfe,
Ci omagii,naturii mamă care,
Ne-a adăpostit pe toți. Flora.

VIZUINA

În pădurea străjuită de stejarii seculari,
Adunați la loc de taină, fiarele se sfătuiesc
Cum să-mpartă vizuina, renegaților fugari
Prin păduri occidentale, unde se căpătuiesc.

Prezidând pe-o cracă-naltă, leopardul le impune
Să propună fiecare cine-ar fi mai nimerit,
Să ocupe vizuina așezată pe colină,
Unde aerul e tare și de zgomote ferit.

Eu aş vrea să fiu alesul și-mi doresc o vizuină
Zise ursul cu mândrie, învârtindu-și ochi mici
Stau acum prin mușuroaie, sânt stresat și nu am vină
Că am groază și oroare, să am casa-ntre furnici.

Iarna este pe aproape și aş vrea ca hibernarea,
Să nu-mi fie deranjată de insecte ce muncesc,
Sufăr de o lungă lene, cred că știe adunarea
Și n-aș vrea cu oase rupte, conferința să sfârșesc.

Ba eu cred că în balanță, sânt mult mai convingător
Zise lupul cu tărie, ca să aibă mult temei
Sânt nepotul lui cutare, sânt director de abator
Și pot da, la fiecare cite-o turmă de viței.

Aș dori să văd neghiobul, care mi se-așează-n cale
Refuzând oferta grasă, preferând nătîngul urs,
Chiar de v-amenință dânsul, cu durerile de șale
Conștiința prin burtică trece, apoi ia alt curs.

Adunarea se agită, grupuri mici înfierbântate
Comentează-și dau parerea, ca să vadă moș Martin
Că nu este părtinire, sau s-a dat întâetate
Lupului cu-a sa ofertă, însă tot pe el susțin.

Mulțumiți de reușită se destramă tot alaiul,
Când deodată, telefonul zbârnâie înverșunat,
Leopardul îl ridică și pe loc îi piere graiul,
Când în receptor un răget, îi ordonă răspicat.

Am aflat, că pe colină, unde aerul e tare
Este-o vizuină goală, ce doresc ca imediat
Unui frate leu la pensie, să-i faci forme de cazare
Să-l aștepți și s-o faci lună, înțeles? am terminat.

Dar știți, vizuina am dat-o, în ședință, nu se poate
Să-mi întorc din nou cuvântul, ar fi foarte rușinos
Leopardule, se pare,.. ai uitat că eu ți-s spate
Și că de pe craca-naltă, ai putea să pici mai jos.

În această povestire, unde e morala oare?
Nu o caut, nici la alți nu aș vrea să le-o arăt
Că ar însemna că singur, îmi tai craca sub picioare..

Nick.

MERII

Am sădit meri, în grădina lumii,
Le-am înmiresmat ramurile înflorite,
Cu sufletul meu,
Iar ramurile mă cuprind...
Din toate părțile.
Roadele lor sânt izbânzile mele,
Frunzele lor,
Ochii îndreptați către cer.
Freamătul lor,
Un murmur dulce,
Glas de copil,
Ce-mi desmiardă auzul
În fiecare clipă. Flora.

BUNICA

Vreau maică pân'la toamnă,să-mi dea putere Domnul
Să văd și visul ultim, nepoții însurați
Apoi să dorm în pace, să-mi fie veșnic somnul
C-am obosit de viață, de ani îndelungați.

Așa gândea bunica și visul se-nplinise,
Stătea la loc de cinste, la masă lângă miri
Sorbind clipe de viață, ea ochii își închise
Visând la tinerețe, la marile iubiri.

La dans pe vechiul cântec, o invită nepotul
Ce-i aminti de-alesul, trecut de mult la drepti
Stătea lipit de dânsul, și-n clipa-aceia totul,
Se derula prin minte, prin ochii înțelepți.

Știa că nu degeaba, trăise-n astă lume
Avea copii de vază, nepoți și strănepoți
Ducând pe mai departe, prin cicluri al său nume
Trecând-o în nemurire....așa vom fi cu toți.

Nick.

UN OM

Am întâlnit cândva un om...
Cu privirea de soare,
Dar a privit grăbit în pământ,
Să nu-i descopăr petele gândului.
L-am revăzut peste ani,
Strânsese în el o povară grea,
Mergea cu pași târșiți,
Parcă vorbea singur,
Iar privirea-i era asemeni,
Unui vulcan stins,
Cu lava preschimbată-n cenusă,
Cu rasuflarea-i fierbinte,
Înghețată în craterul trupului său.
Totuși...a fost cândva un OM,
Cu privirea...de soare . Flora.

BĂTRÎNETE

Bunico unde-i cheia? de ce-ai lăsat deschis,
Portița de la casă, de ce-ai plecat pe drum?
Te cată-n buzunare, ai șnurul roș aprins,
S-o porți la gât deacuma, nu mai uita ce spun.

Bătrâna gârbovită, lasă în jos privirea
Se las-admonestată, fără a se-ncotrivi
Trăia-nsingurătate, hrănindu-și amintirea
Cu vremi demult apuse, cu-a ei plecați copii.

Uitase de portiță, dar să deschidă, cine?
Voia să intre-orcine, chiar dacă e străin
Își încerca norocul, prin drum, pe la vecine
Doar, doar să intre-n vorbă cu cineva puțin.

Alea, e pustie și vântul rece bate,
Privirea sa de gheață, se pierde-n depărtări
Se-ntoarce-ncet în casă, adusă mult de spate
Se-ntoarce iar la nimeni...se-ntoarce la visări.
Nick .

CASTANII

Pe o alee cu castanii în floare,
Am trecut parcă,ieri.
Îmbătată de albul florilor,
De parfumul serilor de mai.
Le-am mângâiat trunchiul subțire,
Cu privirea mea caldă, înflorită și ea,
De prima iubire.
Le-am șoptit...mă voi întoarce,
Iar astăzi... m-am întors.
Strigătul privirii mele i-a cutremurat,
Din rădăcini, până-n frunziș...
S-au speriat.
Din caierul coroanei înflorite,
Curgeau lacrimi.
Le-am mângâiat scoarța trunchiurilor,
Crapată de ...vreme,
Le-am șoptit: am venit...
Dar ce mîndrii și-au înălțat ramurile,
Lasându-mă fără răspuns.
Prea târziu...am gândit,
Am privit prin frunzișul înalt,
Târziu pentru lacrimi,
Târziu pentru ...sfat,
Târziu precum părul meu alb,
Ca o ramură de castan,
Înflorită în....toamnă.

Flora.

TOAMNA VIETII

În parc se aşterne covor ruginiu,
Iar vântul se plimbă hoinar,
Pe-alei e'ntuneric şi parcă pustiu
Iar frunzele cad în zadar.

Din neant reapare şi luna pe cer,
Iţindu-se palid prin nori,
Dând cerului vrajă şi veşnic mister
Prin spectrul în zeci de culori.

Pe banca stingheră,de spate adus
Cu ochii în lacrimi, aştepti
Mai vrei de la viaţă, doar tristul apus
Si acela de-a fi printre drepti.

Ce tristă e toamna, în parcul iubit
Când singur, te plimbi pe alei
Cad frunze degeaba iar timpu-i oprit
La viaţă să ceri, nu mai vrei....

Nick.

PRINTRE SPINI.

În mulțimea de ierburi și spini,
Am descoperit cupa imaculată ,
A unui...crin.
N-am vrut sa-l rup...
Am vrut doar sa-l mângâi,
Dar spinii și ierburile din jur,
Și-au înalțat lujere hrăpărețe,
Încolăcind crinul,
Înspinându-mi mâna întinsă...
Înveninate vipere se roteau în jur,
Lacrimile-mi calde udau crinul
Rămas doar ...un vis,
Un vis frumos...
Un vis...cu petale de crin. Flora.

BATRINII

Sub ploaia de griji, ne stingem încet
La micul tabiet, ne restrângem, nevoi
Sântem nedoriții, cu chipul ascet
Sântem pregătiții, spre lumea de-apoi.

Ne pierdem în umbre, uitate demult
De fii s-au de fiice, ce n-au de le ceri
Departate de viață, departe tumult
Sântem un balast, sântem cei de ieri.

Sântem înțelepții, de nimeni priviți
Uitați prin cămine sau săli de spital,
Ce-o viață întreagă, am fost umiliți
O viață de câine, sfârșită banal. Nick.

GÂNDURI ȘI FLORI.

Gândurile mele,
Ramuri încărcate de flori,
Le-as putea rupe și ...
Dărui mamei pe toate.
Mama va plânge,
Văzând ce împovărat sânt.
Le-aș putea dărui iubirii,
Dar va ști să le primească ?
Le voi dărui copiilor mei,
Ei vor fi totdeauna prea mici,
Să le poată duce.
Le voi păstra pentru mine,
Mereu sub povara gândurilor,
Încărcate de flori.
Poate vor da roade,
Atunci când părul meu va fi alb,
La fel de alb,
Ca florile de pe ramuri. Flora.

CUPRINS

NE –AM ÎNTÎLNIT.....	1
SERENITATE.....	2
WISE.....	3
MI-E DOR NESPUȘ.....	4
RUGĂMINTEA MICULUI ORFAN.....	5
UNDE EȘTI COPILĂRIE ?	7
PLING.....	8
TRISTEȚE.	10
JUDECATA.....	11
MINCIUNA ȘI ADEVĂRUL.....	13
AM FĂCUT CASĂ.....	15
FLUVIUL DE FOC.....	16
POVESTE TRAGIC COMICĂ.....	17
SFINXULUI.....	19
FANTOMA LUI ȘTEFAN.....	20
LACRIMI DE STATUIE.....	22
IUBITA MEA ÎȚI MULȚUMESC.....	24
DE CE ?	25
NU-ȚI CER NIMIC.	27
APEL OPORTUNIȘTILOR.....	28
TITANIADA.....	29
INELUL.....	31
ZÎMBEȘTE IUBITO.....	32
MUZĂ TIRANICĂ.....	33
ȘOBOLANUL.....	34
CĂUTARI.....	36

DESTIN.....	38
E P A V A.....	39
CIUTA.....	40
CERBUL.....	43
COPII FĂRĂ NOROC.....	44
OAMENI AI TEREI !.....	45
BOALA.....	46
NE PRIVESC STATUILE.....	47
DEPRESII.....	47
PENTRU CEI CARE VIN.....	48
PORCUL PARVENIT.....	49
MOȘTENIRE.....	51
INSULA DE GHIATĂ.....	52
SĂ PLECI.....	54
MI-E DOR.....	55
LUMINĂ ȘI CRINI.....	56
MOLDOVA LUI STEFAN.....	57
ȘI CERUL ȘI PĂMÂNTUL.....	58
STELUTA.....	59
RĂSĂRIT DE SOARE.....	61
RUGACIUNE.....	62
UN ÎNGER.....	63
TOAMNA.....	64
AMINTIRILE.....	65
LA MORMÎNT.....	66
PLÂNGEAU ȘI PIETRELE.....	67
ȘATRA.....	68
ZIDURI.....	71

Destin	Flora & Nick
CERȘETOAREA.....	72
UNUI TĂRAN.....	73
OMAGII NATURII.....	74
VIZUINA.....	75
MERII.....	77
BUNICA.....	78
UN OM.....	79
BĂTRÎNETE.....	80
CASTANII.....	81
TOAMNA VIETII.....	82
PRINTRE SPINI.	83
BATRINII.....	84
GÂNDURI ȘI FLORI.	85

Flora & Nick

DESTIN

EDITURA PANFILIUS
2007

Editura Panfilus:
Str. Lascăr Catargi 72
Tel./fax: 0232-211309